

Micuța Cioc-Auriu fugise cu sufletul la gură la frățiorii și surioarele ei și le spusese îngrozitoarea veste, dar ei nu îi acordaseră nici cea mai mică atenție. De fapt, o găscă bătrână care stătea în apropiere îi spusese:

– Așa se întâmplă când te joci prin fața ușilor. Nepoțiii află vești proaste în ceea ce-i privește.

Și a plecat chicotind în sinea ei pe seama tinerei găsculițe prostuțe.

În cele din urmă ajunse la un indicator; pe o parte a acestuia scria **LUNCA VULPILOR, 4 MILE**, iar pe cealaltă, **PÂRÂUL BIFURCAT, 3 MILE**.

Plină de încredere, micuța Cioc-Auriu i-a spus Roșcovanului povestea ei, iar el a compătimit-o, spunându-i cât de bine i-ar fi fost ei în căsuța lui frumoasă și confortabilă și cât de crudă era nevasta fermierului.

Astfel au trăit vreme îndelungată, vulpoiul plecând și venind după cum avea chef. Foarte adesea dădea câte o raită pe la fermă, de unde se întorcea povestind cât de repede dispăreau găsculițele. Asta o făcea pe Cioc-Auriu să se simtă norocoasă că plecase.

Dar, de fiecare dată când se întorcea, nu mai avea chef de cină. Cioc-Auriu se mira din pricina asta, dar se gândea că drumul lung îl obosise și de aceea nu mai putea să mănânce.

Într-o dimineață, la micul dejun, vulpoiul i-a mărturisit că îi plăceau la nebunie ouăle proaspete.

Vulpoiul și-a frecat labele cu un rânjet atotștiutor, făcând-o pe prostuța de Cioc-Auriu să creadă că era la fel de încântat de familia ei pe cât era de ea. Și era, într-adevăr, dar din cu totul alte motive.

„Ei bine, și-a zis el în sinea lui, cred că a sosit vremea pentru un ospăț pe cinste. O să-mi invit câțiva prieteni și o să le arăt eu că, la urma urmei, nu am fost deloc fraier ținând-o pe găsculița asta prostuță prin preajmă așa de mult timp. O să mă duc până la grădina fermierului Grig de dimineață și o să iau niște ceapă. O să pun multă ceapă ca umplutură.”

„Multă ceapă ca umplutură”, și-a repetat el, de vreme ce avea cina gata pregătită.

